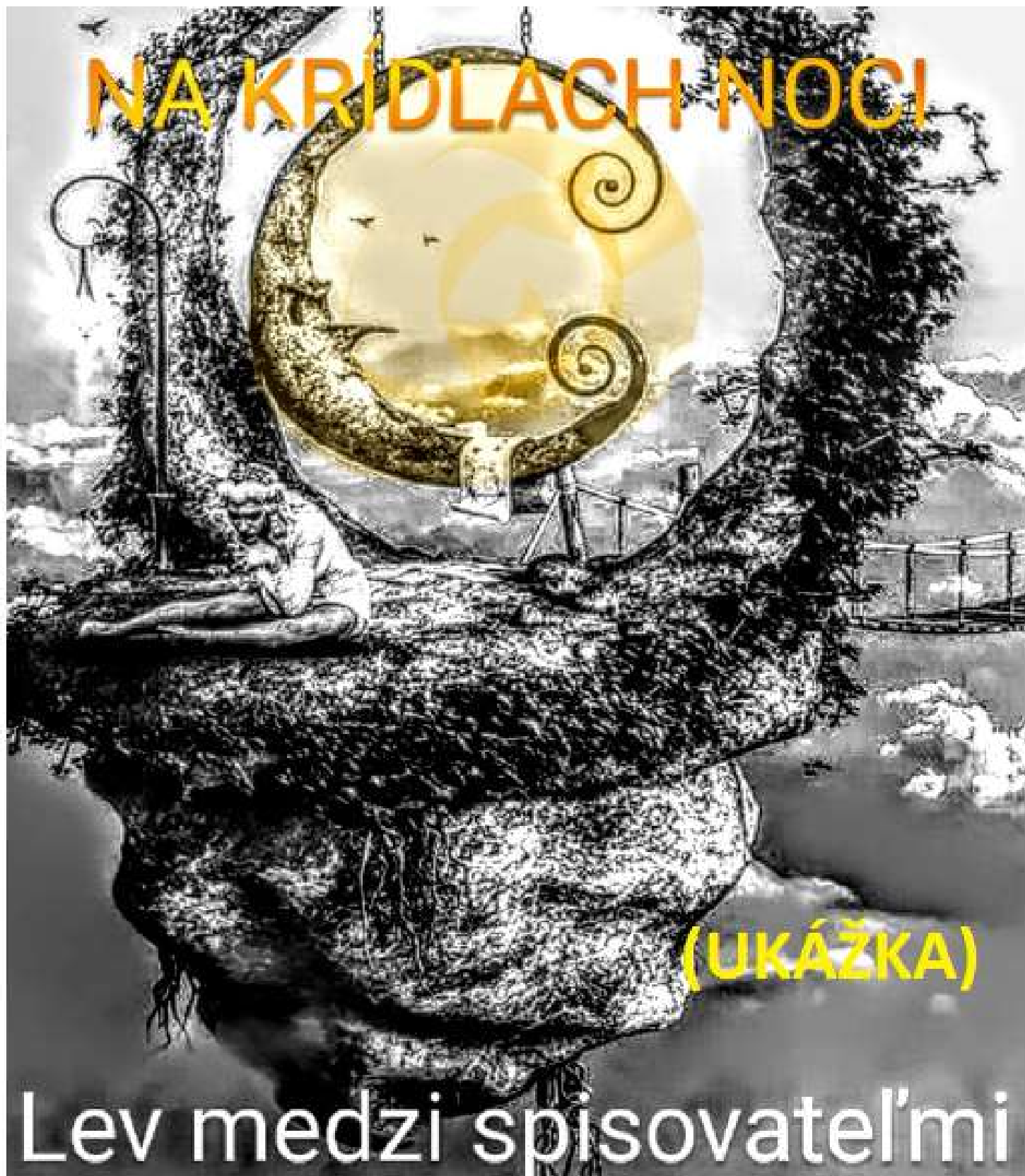

NA KRÍDLACH NOCI

(UKÁŽKA)

Lev medzi spisovateľmi

Na krídlach noci

(ukážka)

Autor: L.m.s

Ilustrácia: Pixabay

Hlboko pod zemou v tajomných jaskyniach, kam sa nedostane žiadny človek, prachom zapadnuté odrazy tmy dopĺňajú životy ľudí. Dielom princa noci, krásou skrytou pred svetom sú zrkadlá, ktoré smrteľníkom vytvárajú sny. Každý človek na svete tam má svoje zrkadlo. A každé jedno zrkadlo rozhoduje o tom, čo sa bude jeho majiteľovi snívať bez toho, aby o tom vedel.

Bytosť bez duše a bez tela, ľuďom neprístupná, tá, ktorá je anjelom známa pod menom „princ noci“, sa vo svojej zvedavosti vybrala po stopách ľudí. Princ noci pozná miliardy ľudských osudov, každú noc totiž pozoruje milióny rozličných príbehov. A kvôli nim, kvôli ľudským snom,

poznaniu lásky a života, sa táto bytosť rozhodla stať človekom.

„Takže, kto ma bude sprevádzať svetom smrteľníkov?“ spýtal sa hlas princa noci.

„Môj pane, rada škriatkov rozhodla, že na túto úlohu sa najviac hodí smrteľník s veľmi dobrým srdcom, istá žena menom Lívia. Táto však onedlho bude mať veľké problémy. Dovoľte nám ešte zistiť, či naozaj stojí za to, aby bola vašim sprievodcom. V jej snoch jej dáme skúšky. Ak ich splní, môže sa ním stať.“

„A ak nie?“ spýtal sa princ.

„Ak nie, čaká ju utrpenie.“

Hlas princa noci sa zrazu objavil na celkom inom mieste: „Povedz mi, Líviine zrkadlo, ty, čo vidíš jej budúcnosť, dokáže tvoja majiteľka splniť skúšky sprievodcu?“

Odkedy prvé lúče slnka priniesli nové ráno, Líviin pokoj a pohoda sa začali meniť v katastrofu. Ráno ju talianska polícia odviedla k súdu. Keď sudca vyriekol rozsudok, sieň bola takmer prázdna.

„Lívia Vitruviová, štyria svedkovia o vás tvrdia, že sa meníte na vlka a prostredníctvom čiernej mágie ubližujete ľuďom. Ste teda obvinená z bosoráctva a odsúdená k trestu smrti. Budete upálená na hranici.“

„Toto si vymyslel môj muž! Ja som nevinná! Nevinná!“ vykrikla Lívia a rozplakala sa.

„Odviesť,“ nekompromisne odvetil sudca.

Na druhý deň mali Líviu popraviť a neexistoval nikto, kto by jej pomohol. *Anjel v pekle*, pomyslel si princ noci, keď pozoroval Líviu, ako zaspáva. Len čo prekročila prah ríše snov, ocitla sa vo svojej známej nočnej more. Bol to sen o lese v plameňoch. Utekala pred ohňom, aj keď vedela, že nemá šancu. Nakoniec sa potkla o drevo a spadla na suché lístie. Lívia sa na toto potknutie zobudila hneď po prvom blesku, ktorý udrel do strechy Dóžovho paláca. Rozpršalo sa.

Ráno vstávala ťažko. Vedela, že dnes ju čaká smrť. Zúfalstvo v koči, ktorý ju viezol na popravisko, znášala veľmi zle. Cítila sa, akoby sa mala rozplynúť.

„Vystupovať,“ zvolal strážnik.

Cestou k hranici jej z davu ľudí bezstarostne zamával Marko. Horiaca fakľa kata bola pripravená na nasledujúce krátke utrpenie. Líviu priviazali k hranici a začali. Ohnivá fakľa sa už blížila k nej. Kat na chvíľu zastavil ruku a práve v tej chvíli sa stalo niečo, čo nikto nečakal. Od sudcu prišlo nové rozhodnutie: „Lívia Vitruviová dostáva milosť a svoj život dožije v žalári pod prísnyim strážením.“

Sama v Dóžovom paláci, sama v malej cele. Nemala nikoho, kto by ju v týchto ťažkých chvíľach podporil. Napadala jej len jediná myšlienka. Cela, do ktorej ju dali, bola veľmi malá, namiesto postele tu mala len spráchnivenú lavičku. Spávala na nej celé dni a každý deň túžila len po jednom, odísť z tohto sveta. To však len do chvíle, kým sa v noci v jej snoch neobjavil...

Nastala noc. Lívii sa znovu sníval sen o lese v plameňoch. Utekala pred ohňom a ani si nevšimla, že pred ňou stojí akýsi muž zahalený v kapucni. Zakopla o suché drevo a spadla priamo pred neho.

„Už sa nemusíš báť, že ťa spáli oheň. Od dnešného dňa si pod mojou ochranou,“ prehovorila tvár v tieni a oheň v lese zrazu začal ustupovať. „Som princ noci, ten, kto riadi ľudské sny. Aj toto je sen. Prešla si skúškami, ktorými by obyčajný človek neprešiel. Preto dostaneš slobodu. Jediným spôsobom, ako mi to môžeš oplatiť je, že sa staneš mojím sprievodcom. Potrebujem sprievodcu, ktorý by mi ukázal váš svet, svet smrteľníkov.“

Ohúrená Lívia nevedela, čo má povedať. Nevidela síce princovi noci do tváre, ale jeho hlas jej bol známy, akoby ho už niekde počula.

Na chvíľu sa zobudila. Východ slnka bol ešte ďaleko, preto na svojej lavičke znovu zaspala. Sníval sa jej ďalší sen. V tom sne, v ktorom bolo i denné svetlo, sa ocitla vo svojej cele. A práve tam, pod oknom, bola akási kôpka soli. Keď si ju Lívia všimla a ochutnala z nej, zistila, že je sladká. Vtom sa začal pretáčať čas, v priebehu dvadsiatich sekúnd prešli dva dni. O dva dni sa na tom istom mieste objavila kôpka páperia. Keď sa ho Lívia dotkla, cítila, že je ťažké ako z olova. Znova sa začal pretáčať čas a za desať sekúnd prešiel jeden deň. Teraz však na mieste, kde predtým ležali sladká soľ a páperie, ležali kľúče od cely.

Po sne, v ktorom rýchlo bežal čas, sa jej sníval ďalší. Zrazu bola v krásnej záhrade. Vonku zúrila zima, no jej bolo teplo. Všade bolo slnko a slnečné lúče sa odrážali od hladiny krištáľovej vody. V sade žblnkal potôčik, na ktorom pristávali veľké motýle. Navôkol stáli mohutné rozkvitnuté stromy a ich kvety šírili medovú vôňu, ktorá lákala všetky včely. Bosá Lívia tancovala dokola so svojimi rodičmi. Kolo sa točilo. Vtáky spievali. Bola šťastná, no sladký jarný sen sa pomaly rozplynul a bolo ráno.

Keď sa zobudila, v očiach mala slzy, pretože jej otca a matku zabili, keď bola ešte dieťa.

„Ďakujem,“ zašepkala princovi noci.

Ležiac na malej lavičke, Lívia si až teraz všimla, ako veľmi je cela ošarpaná a špinavá. V ženskej časti väznice boli väzenkyne zatvárané samostatne. Po celý čas nevideli živej duše, iba ak vedúcemu väznice niekto zaplatil za návštevu.

Keď sa postavila na nohy, všimla si, že pod oknom je soľ. Ochutnala ju a zistila, že je presne taká sladká, ako soľ z jej sna. Teraz si už bola naozaj istá, že princ noci existuje. Tieto sny jej priniesli niečo neobyčajné. Už sa netúžila zabiť tak, ako to chcela včera, a zvedavá čakala na to, kedy príde noc, či ju v jej snoch znovu navštívi...

Palác zahalila tma. Mesiac rozžiaril oblohu. Nastala chvíľa, keď mal najväčšiu moc princ noci. Lívia dlho nevydržala a poddala sa spánku. Zrazu sa ocitla na ceste, ktorá sa skladala len z klávesov klavíra. V šatách z modrých živých motýľov sa viezla na krásnom bielom koni, ktorý cválal po klávesoch. Sedeli na nej motýle, no ona sa ich nebála. Zrazu zistila, že tu niečo nesedí. *No jasné, znovu je to len sen, ale nádherný*, pomyslela si a potom zvolala: „Princ noci, to robíš ty?! Tak, kde si?!“

O chvíľu sa jej sníval ďalší sen. V tomto sne bola kráľovnou rozprávkovej krajiny menom Arénsko. Panovníčkou, ktorej manžel zomrel rukou Korbalov. Korbalovia boli pre niektorých Arénov len poníženou rasou nevzdelaných divochov. No znamenali pre nich aj veľké nebezpečenstvo, pretože ich bolo omnoho viac. Kráľ Arénska sa snažil žiť s náčelníkom a vodcom ich kmeňov v mieri, preto sa často navštevovali a posielali si rôzne dary. Lenže boli aj takí, ktorí chceli vojnu, a preto zabili kráľa. Náčelník potrestal jeho vrahov a dal kráľovnej návrh, aby sa vzali. Keby sa tak stalo, možno by medzi kmeňmi a kráľovstvom zavládol aký-taký mier. *Mám si vziať niekoho, koho nemilujem? Len preto, aby zavládol mier, ktorý bude nastálo porušovaný? Ak ešte stále milujem svojho nebohého muža?* Lívia sa rozhodla, že zostane verná svojmu mužovi a bude sa usilovať žiť s Korbalmi v rovnosti a v mieri. Tak ochránila pamiatku svojho milovaného a splnila skúšky princa noci.

Cez oblaky sa začalo predierať ranné zore, nastal nový deň. Lívia sa dnes budila oveľa šťastnejšia ako predvčerom. Radosť jej však dlho nevydržala, pretože jej oznámili, že na ňu čaká jeden nepozvaný hosť. Lívia nemala žiadnych priateľov, preto vedela, že to môže byť len jediná osoba.

„Čo odo mňa chceš?“

„Prišiel som ťa varovať.“

„Varovať pred čím?“ spýtala sa Lívia.

„Ak čo i len cekneš o tom, ako si sa sem dostala, dokončím, čo som začal.“

„Myslíš si, že mám z teba strach? Dobré vieš, že sa ťa nebojím.“

„Ha-ha, ale to robíš chybu, miláčik. Niekto mi u nás doma zohrieva posteľ a keďže nechcem meškať, už pôjdem. Maj sa tu dobre.“

„Ešte sa uvidíme,“ odvetila Lívia.

„My dvaja sa uvidíme asi už len veľmi ťažko,“ odsekol Marko, vstal a dal sa na odchod.

Deň prešiel neobvykle rýchlo. Noci boli čoraz chladnejšie, no nevšedné. Lívii totiž prinášali krajšie a krajšie neobyčajné sny.

Keď Lívia v noci zaspala, znovu sa ocitla v Benátkach. Lenže v tomto sne boli Benátky iné, ako naozaj sú. Hrádza, ktorou boli Benátky pripútané k pevnine, bola v tomto sne zničená, a celé mesto bolo pod vodou. Lívia sa čudovala, pretože bola asi stopäťdesiat metrov pod vodou a namiesto nôh mala plutvu. V zrkadle sa videla ako morská panna. Nachádzala sa v akomsi podmorskom paláci.

O chvíľu sa na jej posteli akoby pôsobením čarovnej moci objavila kazeta ametystovej farby, na ktorej bolo napísané: *Vitaj v nových Benátkach. V kazete sú šaty a maska pre teba. Počkám na teba na karnevale na Námestí svätého Marka, ale ak sa so mnou nechceš stretnúť, skús sa zobudiť. Ak prídeš, spoznáš ma tak, že môj kostým anjela bude svietiť rôznymi farbami.*

Lívia sa rozhodla, že sa nechce zobudiť. V kazete na ňu čakali šaty tvorené z nádherných živých ruží. Boli to benátske ruže, modré a krásne ako Jadranské more. Keď si obliekla šaty, vybrala sa na Námestie svätého Marka. Plávajúc k námestiu si všimla, ako veľmi voda zničila Benátky. Táto voda bola taká čistá, že v nej bolo vidieť na míľu ďaleko.

O chvíľu medzi tancujúcimi maskovanými ľuďmi s rybími chvostami začala hľadať princa noci. Vtom sa ale objavil čudný pocit, zdalo sa jej, že ju zozadu niekto pozoruje. V prestrojení anjela za ňou stál tvor, na ktorého bola po celý čas taká zvedavá. Len čo ju princ noci zazrel, pocítil, aké to je, keď sa mužovi páči žena. No potom prišlo niečo oveľa silnejšie, pocítil, aké je to milovať.

„Nevedel som, že pocítiť lásku bude až také...“

„A čo cítite?“ spýtala sa Lívia.

„Zaľúbil som sa.“

„Vy ste sa do mňa zamilovali?“

„Áno, cítim presne to, čo k tebe kedysi dávno cítil tvoj muž Marko.“

„Lenže ja som Marka nikdy nemilovala.“

„A mňa? Mňa by si mohla milovať?“

„Vy? Vy máte všetko, čo Marko nemá. Ste čarovný a neodolateľný. Áno, možno by som sa do vás mohla zaľúbiť.“

„Takže, mohla?“

„Áno, mohla.“

„Mám ešte jednu otázku.“

„Iste. Akú?“ spýtala sa Lívia. Lenže toto nebola len otázka, bola to hlavne skúška. Posledná skúška sprievodcu.

„Lívia, čo by si povedala na to, keby sa tento sen stal skutočnosťou? Čo by si povedala na to, keby som takto skoncoval so všetkými tvojimi nepriateľmi a Benátky zaplavil?“

„Nevedela som, že vo svojej hrudi nenosíte srdce. Každého, kto nemá srdce, ja ako priateľa neuznávam, takže už nie ste môj priateľ. Zbohom,“ odvetila Lívia a rozhodla sa odísť.

„Počkaj!“ zakričal princ. „Ľudia páchajú hriechy kvôli láske a keďže nie som podľa tvojich predstáv, skúsím byť aspoň sám sebou.“

Vtom sa tancujúci ľudia s rybími chvostami začali meniť na ligotavý prach, ktorý padal na dno vody. Hladina mora začala klesať. Húfy rýb začali plávať na juhovýchod. A o chvíľu bolo Námestie svätého Marka bez koralov, znovu tam začali chodiť suchozemské živé bytosti, aspoň tak sa to Lívii snívalo.